

JOHANNES, DEN ELSKEDE DISIPPEL

SLIK VI FINNER HAM
I JOHANNES' EVANGELIET

© Kristen Litteratur / Chapter Two 1999
ISBN 82 7931 017 7

JOHANNES, den elskede disippel
—slik vi finner ham i Johannes' evangeliet
av Hugo Bouter

KRISTEN LITTERATUR
Tjøsvoll øst, 4270 Åkrehamn, Norge
Tlf 5281 6101

CHAPTER TWO
13 Plum Lane, London SE18 3AF, UK

Trykket i Holland

Hugo Bouter

*JOHANNES,
DEN ELSKEDE DISIPPEL*

SLIK VI FINNER HAM
I JOHANNES' EVANGELIET

KRISTEN LITTERATUR
N-4270 Åkrehamn

*'En av disiplene, den som Jesus elsket, satt ved Jesu
side og lente seg mot Ham'*

Johannes' evangelium 13,23

INNHOOLD

1. JOHANNES—OG HANS KALL	7
Den disippel som Jesus elsket.	9
2. PÅ DEN ØVRE SAL	12
Like ved Jesu side.	12
Behovet for renselse	14
3. VED JESU KORS	17
Følgene av korset	17
Nye familiebånd	20
4. VED DEN TOMME GRAV	23
Vitner til Kristi oppstandelse	23
Kristi oppstandeles store betydning	25
En ånd med Herren	27
5. VED DEN GALILEISKE SJØ (1)	30
Jeg vil gjøre dere til menneskefiskere	30
Apenbarelser av den oppstandne	32
Det er Herren	34
6. VED DEN GALILEISKE SJØ (2)	37
Elsker du Meg?	37
Peter og Johannes, og deres tjeneste	40
Til Han Kommer	44

1. JOHANNES—OG HANS KALL

Selv om Herren utpekte *tolv* disipler eller apostler, ble *tre* av dem, Peter, Jakob og Johannes, spesielt privilegerte. De var blant de første disiplene, og ble kalt av Herren til å ha en spesiell plass i Hans nærhet. Han lot dem få følge Seg inn i Jairus' hus for å iaktta Hans makt over død og grav (Mk 5, 37 flg). Han tok dem med Seg på forklarelsens berg for at de skulle få se Guds rike i makt. Han besvarte deres spørsmål når det gjaldt ødeleggelsen av templet med en tale om de siste dager. Disse tre disiplene var også med Ham til hagen i Getsemane hvor de skulle ha våket med Ham i bønn (Mk 14,32 flg). Slik var disse vitner til spesielle hendelser, og var i mer enn èn betydning "øyenvitner til Hans storhet" (2 Pet 1,16). De så Hans herlighet (Joh 1,14).

Jakob og Johannes var brødre, sønner av Sebedeus. Herren gav dem navnet Boanerges som betyr "tordensønner" (Mk. 3,17), dette sier oss noe

om deres karakter. Alltid rede til å forsvare sin Mesters ære, var de villige til å befale ild å falle ned fra himmelen over samaritanene som ikke ville ta imot Jesus (Luk 9,49,54). Så de hadde tydeligvis sterke, ærekjære karakterer. Det er klart utfra deres ønske om å få de første plassene ved Herrens høyre og venstre side i riket når det en gang blir åpenbart i herlighet (Mat. 20,21; Mk. 10,35-37).

Disse hendelser vekker ikke akkurat vår sympati for Johannes. Betydningen av hans navn: "Herren er nådig", eller "Herren har vist nåde", synes å stå helt i motsetning til hans karakter som en "tordensønn". Likevel elsket Herren ham og underviste ham i nådens skole. Vi kan være forvisset om at den elskede disippel ble forandret i Herrens nærhet. Hans øyne må ha blitt åpnet mer og mer for Guds storhet, nåde og kjærlighet slik disse ble bragt for lyset på en enestående måte i Guds elskede Sønn (Joh 1,14-18; 3,16).

Johannes hadde en svært spesiell plass som Herrens fortrolige blant disse tre disipler som Herren ofte tok avsides. Han var den disippel som Jesus elsket. Derfor er denne elskede disippel et forbilde for alle som følger Herren. Alle må lære av Ham å bli saktmodig og ydmyk av hjertet (Mat 11,29), og å vise et totalt annerledes sinn enn det naturlige.

Den disippel som Jesus elsket

La oss derfor tenke på denne elskede disippel som alltid holdt en lav profil. Og som her, og andre steder ganske enkelt kalte seg den disippel som Herren elsket (Joh 13,23; 19,26; 20,2; 21,7,20). Hva Skriften sier om Johannes, er i prinsippet sant om enhver som følger Herren. Vi er alle gjenstand for Kristi kjærlighet, Han som elsket oss og gav Seg selv for oss. Selv om denne kjærlighet når ut til alle Hans (Ef 5,2), og til menigheten i sin helhet (Ef 5,25), så er den virkelig også personlig. Derfor kunne apostelen Paulus si: "Det liv jeg nå lever i legemet, det lever jeg i troen på Guds Sønn, Han som elsket *meg* og gav Seg selv for *meg*" (Gal 2,20). Således er vi alle disipler som er elsket av Jesus i videste forstand.

I praksis viser det seg likevel at vi trenger en viss åndelig vekst for å kunne tale om vårt forhold til Herren på denne måte. Vi må lære å holde en lav profil, og ikke fremheve oss selv eller vår vaklende kjærlighet til Ham. Når vi det gjør, vil vi oppdage mer og mer av Hans bunnløse kjærlighet til oss. Det eneste som teller er Hans kjærlighet til oss. Vår kjærlighet til Ham er ufullkommen og variabel, mens Hans kjærlighet til oss er solid og uforanderlig. Den er sterk som døden (Høys 8,6). Den Herre Jesu død beviser styrken i Hans kjærlighet til oss. Han elsket sine egne inntil enden (Joh 13,1). Vi kan glede oss i denne

kjærlighet nå, fordi den er blitt utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som er oss gitt (Rom 5,5). Vi vet at Hans attrå og kjærlighet er rettet mot oss, til tross for hva vi er. Dette setter oss i stand til å si: "Jeg hører min elskede til, og til meg står Hans hu" (Høys 7,10).

I lys av denne guddommelige kjærlighet, blir alt annet ubetydelig. I så henseende er det også på sin plass å merke seg at det greske ordet "agape" er brukt for Herrens kjærlighet til Johannes. Dette ordet tilkjennegir alltid guddommelig kjærlighet, som mer har sitt opphav i Gud selv, enn i noe attraktivt i oss. Gud elsker oss fordi Han *er* kjærlighet. Det samme kan sies om Den Herre Jesu kjærlighet til Sine. Han har åpenbart rekkevidden av denne kjærlighet ved å gå til korset og ved å elske Sine egne inntil enden. Til tross for manglende forståelse fra disippelens side, forble Han like trofast i Sin kjærlighet. Dette beviste Han til fulle ved å gi Seg selv i døden på korset.

I Johannes' evangeliet er der fem plasser hvor Johannes er kalt 'den disippel som Jesus elsket'. Bare på ett av disse steder er det greske ordet "filos" brukt (Joh 20,2), som har betydningen "hengivenhet" eller "følelse over for" i seg. Herren var virkelig hengiven til denne elskede disippel. Kontrasten mellom Peter og Johannes i hvert av disse Skriftsteder er bemerkelsesverdig, siden det understreker Johannes' enestående

stilling enda mer. Vi vil betrakte den elskede disippel på den øvre sal, ved korset, ved den tomme grav og endelig ved Tiberias-sjøen. Den første scenen, på den øvre sal, beskriver vår forening med Kristus i himmelen, og det permanente behov vi har for renselse ved Ordet. De følgende begivenheter - ved korset og ved graven - lærer oss noe om vår forening med Kristus i Hans død og oppstandelse. Den siste hendelsen ved sjøen viser oss at den oppstandne Kristus er lederen for alle disiplene til Han kommer.

2. PÅ DEN ØVRE SAL

Joh 13,23

Like ved Jesu side

Johannes 13 bringer oss til det øvre rom hvor Herren vasket disiplenes føtter og holdt påsken sammen med dem. Her finner vi Peters impulsive og heftige opptreden, så vel som den ytterst sørgelige hendelsen—at Judas forrådte Ham. Dette i kontrast til Johannes' verdighet og fred ved Jesu side (v. 23). Uttrykket “ved Jesu side (el. favn)”, tilsier at Johannes inntok en privilegert plass ved Herrens høyre side. Han lente seg tett inntil Jesus, og var i Herrens umiddelbare nærhet, en trygg og intim plass. Joh 13,23 minner oss om Joh 1:18 hvor vi finner samme uttrykk i den greske tekst og i mange oversettelser. Kristus var i Faderens favn, nærmest Faderens hjerte (NEB). Han var den evige Sønn, og da Han var i Faderens favn, var Han også i stand til å forklare Ham.

På samme måte som Sønnen er gjenstand for *Faderens* kjærlighet, er nå disippelen gjenstand for *Herrens* kjærlighet (se også Joh 17,26). Også vi kan

nyte en plass hos Ham, like inntil Hans hjerte—akkurat som Johannes. Det vil merkes på oss, for vissheten om Herrens kjærlighet gir oss fred og forstand. Derfor kunne Johannes forbli rolig midt i tumultene Herren forårsaket ved å si at en av disiplene skulle forråde Ham. Dessuten hadde Johannes en bedre plass enn Peter til å kunne spørre Herren hvem Han talte om, og til å vinne forstand i denne vanskelige situasjon. Han hadde direkte kontakt med Herren.

Johannes 13 er forresten et kapittel med store kontraster. Kristi kjærlighet førte Ham til tjenerplassen blant Sine disipler. Og på den måten korrigerste Han deres selvopptatthet og egenkjærlighet. Kristi lys åpenbarte Judas' hjerte fullt av mørke, og han gikk ut i natten ("Men det var natt" v. 30). I Peter ser vi heftighet, og senere kjødets svakhet. I Judas ser vi dets fullstendige råttighet. Peter forstod ikke Herren, og var ikke i stand til å følge Ham i kjødets kraft på lidelsens vei. Men senere omvendte han seg og gråt bittert. Judas ville aldri bli omvendt, og ble en brikke i Satans hånd.

Midt i denne forvirring, like før Han skulle lide, ser vi hvordan Jesus lente Seg rolig til bords for å ete og å tale med Sine disipler. Johannes, den elskede disippel, delte lykkelig denne fred i Herrens nærhet. Selv om Menneskesønnens lidelser kastet sine skygger, kunne ingen ting

forstyrre Johannes fredfulle samfunn med Herren.

Plassen som Johannes hadde i Herrens nærhet er et bilde på vår egen stilling som forenet med Kristus i himmelen (Joh 14,20). Midt i en fiendtlig verden som har forkastet Kristus, har vi en plass i Hans nærhet - atskilt fra verden og løftet over uroen i våre omgivelser. Der er vi sammen med Ham på "den øvre sal", og gleder oss i uforstyrret samfunn med Ham, samtidig som Han gir oss fred og deler Sine tanker med oss. Akkurat som Johannes kunne glede seg med fred og fikk del i Herrens tanker, gir samfunnet med den himmelske Kristus sann fred og kunnskap om Guds tanker. Som elskede disipler vet vi at vi har en bedre del enn denne verden—en del med Herren i himmelen etter at Han hadde gått bort fra denne verden til Faderen (Joh 13,1 og 8). For i Kristus har vi blitt velsignet med all åndelig velsignelse i himmelen (Ef 1,3). Måtte vi nyte uforstyrret samfunn med vår Herre i himmelen:

O, Herre Frelser, Du vår trøst,
Du har oss elsket og gjenløst.
Vår hvile Du alene er,
Forblir om alle svikter her.

Behovet for renselse

Dette kapittel begynner med å fortelle at Jesus

vasket disiplenes føtter. Fotvaskingen er en forutsetning for å ha del med Herren som Hans disippel. "Dersom Jeg ikke vasker deg, har du ingen del med Meg" (v. 8). Denne vaskingen er et bilde på den rensende virkning av Guds Ord (se Ef 5,26). Det er nødvendig å bli rensset fra det som besudler oss i denne verden—som er en stor ørken for den troende—om vi ønsker å ha samfunn med Herren og å nyte vår forbindelse med Ham i den plass Han nå innehar hos Faderen. Foruten den fullstendige engangsrenselse som vi mottok i den nye fødsel (Joh 3, 3,5; 13,10; 15,3; Tit 3,5), finner vi i Skriften tre eksempler på stadige, gjentakende renselser.

1. Fotvaskingen som vi finner den her i Joh 13, er nødvendig for å ha del med den himmelske Herre og for å *nyte hvilen* ved bordet med Ham. Vi har et daglig behov for denne renselse.
2. For å *stå* som prester i helligdommen, må vi vaske våre hender og føtter i karet i forgården, som Arons sønner gjorde (2 Mos 30,17-21). Det betyr at, før vi går inn i Guds nærhet med vårt lovprisningsoffer og vår tilbedelse, må vi la alle våre gjerninger og forhold bli rensset av Guds Ord.
3. Om vi som troende vil *vandre* atskilt fra ondt på veien til det lovede land, vårt himmelske hjem, trenger vi rensende vann, akkurat som israelittene i ørkenen (4 Mos 19). Israelittene

hadde behov for å bli atskilt fra ondskap og urenheter.

Derfor la oss bli overbevist om nødvendigheten av å bli rensset i vannet i Ordet, og villig underkaste oss det. Dette er noe absolutt nødvendig, for Herren sa til Peter: "Dersom Jeg ikke vasker deg, har du ingen del med Meg!" (Joh 13,8).

3. VED JESU KORS

Joh 19,26

Følgene av korset

Etter at Herren Jesus var tatt til fange og dømt til døden, møter vi igjen den elskede disippel ved korset. Kun en håndfull av dem som fulgte Herren ble igjen der. De andre hadde flyktet. Herren fant ingen trøstere i Sin dødsangst (Sal 69,20). Johannes var likevel en av de få trofaste som sto ved korset (Joh 19,25-27). I motsetning til Peter som benektet å være en disippel av denne mann som bar våre sorger, fulgte Johannes trofast sin Herre på lidelsens vei. I begynnelsen etter Herrens pågripelse, fulgte Peter Herren sammen med Johannes (I kapittel 18, vers 15 er han kalt "den andre disippel". Noen mener det var Nikodemus el. en annen.) Peter manglet åpenbart utholdenhet i å følge Herren på Hans fornedrelses vei. Dette viser både hans svakhet og troverdigheten av ordene Herren hadde talt til ham, at han ikke kunne følge Ham nå (Joh 13,36-38).

Men Johannes forble trofast, og stilte seg på

Herrens side selv i denne time av usigelig skam og dypeste lidelse. Hva fikk ham til å gjøre det? Trolig var det de lykkelige timene på den øvre sal som gav ham styrke til å møte lidelsens prøvelse. Nå ble det synlig hvor sterke båndene egentlig var mellom Herren og Hans elskede disippel. Det er selvsagt viktig for oss som Kristi etterfølgere å lære av eksempelet Johannes er. Et liv i fortrolig samfunn med Herren, er absolutt nødvendig, om vi skal følge Ham i en verden som har forkastet Ham. Vårt samfunn som vi ved Den Hellige Ånds kraft har med Herren i det høye — “på den øvre sal” —, gjør oss i stand til å følge den forkastede Frelser i Hans fottrinn her på jord og leve Ham nær.

Det er virkelig svært viktig å innta vår plass ved Jesu kors. For der kan vi lære ganske mye. Der ser vi Ham henge som Syndebæreren, Han som døde for våre synder, ved at Han bar dem i Sitt legeme på korset (1 Pet 2,24). Der ble Han også gjort til synd for oss, for at vi i Ham skulle bli rettferdige for Gud (2 Kor 5,21). Det store spørsmålet om våre synder, og synden som bor i oss ble der gjort opp. For ved at Kristus ofret Seg for synden, fordømte Gud synden i kjødet (Rom 8,3). Vårt syndige kjød ble fordømt i Kristi død, og fikk der sin definitive slutt. Det gamle menneske ble korsfestet med Kristus for at syndelegemet skulle bli tilintetgjort, så vi ikke lenger skulle være slaver under synden (Rom 6,6). Derfor er vi ved

korset befridd både fra våre synder og syndens kraft. Da vi nå er satt fri fra syndens og dødens lov, vandrer vi etter Ånden.

Dette betyr at korset i en betydelig utstrekning er avgjørende for en kristens stilling. Har du tatt din plass ved Jesu kors? Forstår du at ditt gamle jeg har blitt korsfestet med Ham? Der er mange andre sannheter vi også kan lære her. Ved korset lærer vi at vi er blitt løst fra loven. Vi er døde for loven, og er nå bundet til en annen, til Ham som er oppstått fra de døde (Rom 7,4-6) .

Dette betyr selvfølgelig ikke at en kristen er en lovløs person, for han er under Kristi lov (1 Kor 9,21; Gal 6,2). Hans livslov er Kristus, som ved Ånden gjør oss i stand til å imøtekomme denne høye standard. Sinailoven krevde av israellittene at de skulle elske sin neste som seg selv. Kristi lov - kjærlighetens lov —utfordrer oss til å vandre i Hans fotspor, og enda til gi våre liv for brødrene (1 Joh 3,16).

Når vi leser Galaterbrevet, vil vi se at korset har endret vårt grunnforhold til loven, til vårt syndige kjød og til verden som vi lever i. Vi er død for loven, synden og verden. (Gal 2,19-20; 5,24; 6,14). Vi lærer alle disse viktige lædømmene ved å ta vår plass i tro ved Jesu kors. Ved korset har verden blitt korsfestet for meg og jeg for verden. Den troende er korsfestet for verden, for verden og

mørkets makt som behersker den, ble dømt ved Kristi kors (Joh 12,31; 16,11; Kol 2,15). Korset har lagt grunnlaget for forlikelsen, ikke bare av de forløste, men av alle ting i himmel og på jord (Kol. 1,20-22).

Nye familiebånd

Ved korset lærer vi også, at som vår korsfestede Herres disipler, er vi ikke alene i denne verden. Vi er knyttet til hverandre, og kan bistå hverandre. Fordi vi hører Guds hus til skulle vi støtte hverandre. Dette er klart vist oss i eksempelet til Maria og den elskede disippel. På korset laget Kristus et nytt bånd mellom Sin mor og Johannes: "Da nå Jesus så Sin mor og den disippel som Han elsket, stå der, sa Han til Sin mor: Kvinne, se det er din sønn! Deretter sa Han til disippelen: Se, det er din mor! Og fra den stund tok disippelen henne hjem til seg" (v. 26-27).

Dette tredje ord vår Herre ytret på korset minner oss om Hans ord til Maria i begynnelsen av Hans tjeneste. Hvor annerledes de var: "Hva har jeg med deg å gjøre, kvinne?" (Joh 2,4 —1930 *oversettelsen*). Ved den anledning måtte Han formane henne, fordi Han i Sin tjeneste bare kunne gjøre Seg avhengig av Sin Faders vilje. Etter nå å ha fullført Sin oppgave og kommet til avslutningen av sitt liv her på jord, ønsker Han å trøste henne og å lette hennes sorg. Mens Han selv

gikk gjennom de hardeste lidelser, var Han opptatt med henne og hennes lidelse. Det at Maria visste at døden var i ferd med å skille dem, må som et sverd ha gjennomført hennes sjel (se Luk 2,35). Derfor ønsket Herren at Johannes, den elskede disippel, skulle fylle den tomme plassen. Ved fra den time av å ta seg av Maria, oppfylte han den døende Frelsers ønske.

Disse nye familieband illustrerer våre gjensidige band som disipler til en forkastet Herre. Troende er knyttet til hverandre gjennom det fullbrakte verk på Golgatas kors. Herren selv knyttet oss der sammen i kjærlighet, og skapte svært sterke samfunnsband sine løskjøpte imellom. Han proklamerte de herlige resultatene av korset etter sin oppstandelse fra de døde (Joh 20, 17). Vi utgjør én familie, én husholdning, for Faderen kaller oss sine barn, og Sønnen kaller oss sine brødre. Det kommer ikke som noen overraskelse, at Johannes i sitt første brev har så mye å si om Guds husholdning, og slektskapsforholdene innen denne nye familie. Er vi Guds barn, er vi født av Gud, og må derfor åpenbare Ham i en verden som ikke kjenner Ham. Slektskapet skulle kunne merkes av de guddommelige kjennetegn: Gud er lys og Gud er kjærlighet (1 Joh 1,5; 4,8.16).

Innenfor denne husholdning finnes der forskjellige forhold, både innbyrdes oss imellom og til Herren. Johannes taler om alle de troende

som barn av Faderen, men han skiller også mellom fedre i Kristus, unge menn og småbarn (1 Joh 2,12-27). Innenfor disse forhold gitt oss av Herren, må vi ta vare på hverandre og hjelpe og bistå hverandre. Ved Sin død knyttet Han oss ikke bare sammen med Seg, men også med hverandre.

4. VED DEN TOMME GRAV

Joh 20,1-10

Vitner til Kristi oppstandelse

Johannes, den elskede disippel, vitnet ikke bare om Kristi korsfestelse, men også om Hans oppstandelse fra de døde. Ved Kristi tomme grav møter vi på ny Johannes og Peter sammen. Maria Magdalena hadde brakt nyheten om at Herrens legeme var blitt tatt ut av graven. Så hadde Simon Peter sammen med den disippel som Jesus elsket (v. 2), løpt til hagen hvor graven var. Jeg formoder Peter gjorde det med beven p.g.a. hans forhold til Herren som han hadde fornektet. Det var nemlig enda ikke gjenopprettet, men skulle bli det (muligens skjedde det på ettermiddagen denne første påskedag) når Herren selv viste seg for ham (Luk 24,34; 1 Kor 15,5). Noe senere ble hans forhold som en Herrens tjener også gjenopprettet (Joh 21). Derfor løp ikke Peter så fort som Johannes, selv om begge, nysgjerrige som de var, løp til graven.

Johannes, drevet av sin kjærlighet til Herren,

var først framme (v. 4). Når han bøyde seg og så inn, oppdaget han at linklærne lå der (v. 5). Fra ordbruken i den greske grunnteksten forstår vi at han så nøye etter om han kunne oppdage noe, for her måtte der være noe av stor interesse (se Jak 1,25; 1 Pet 1,12). Likevel var linklærne det eneste han så—Herrens legeme var borte.

Johannes gikk imidlertid ikke inn i graven, men ventet på kameraten sin. Så snart han kom, gikk Peter —som alltid var impulsiv —inn i graven. Han så ikke bare linklærne som lå der, men også “at svetteduken, . . . ikke lå sammen med linklærne, men var lagt sammen på et sted for seg selv” (v. 7). Dette var et tydelig bevis for Herrens oppstandelse. Som en sa det: “Etter Sin oppstandelse brettet Herren linklærne og svetteduken sammen, og la dem hver for seg — ikke i hast, men rolig og sindig —akkurat som en som bretter pent sammen sitt nattøy etter en god natts søvn.” Fremdeles var ikke dette tilstrekkelig for Peter til å kunne tro at Kristus var oppstått. Han undret seg bare over det som hadde skjedd (Luk 24,12). Her ser vi igjen kontrasten mellom Peter og Johannes, for om den siste er det sagt at han trodde etter å ha gått inn i graven (v. 8).

Så feilet også Johannes, for han ble ikke der og ventet for å møte Den oppstandne. Han og Peter gikk til sine hjem da de forlot graven (v. 10). Enda til Maria Magdalena overgikk den elskede

disippel i hengivenhet til Herren, for hun *ble* ved graven. Hun gikk ikke hjem, men sto utenfor graven og gråt. Mens hun gråt bøyet hun seg ned og så inn i graven (v. 11). Hun ønsket å møte Herren, til tross for at hun bare kunne tenke på Ham som Den som døde. Hennes hengivenhet ble belønnet. Hun så først to engler i hvite klær som satt der hvor Jesu legeme hadde ligget, de prøvet å trøste henne. Så vendte hun seg og så Jesus stå der. Hun var den *første* som ble forunnt å møte Den oppstandne Kristus. Dette sies med klare ord i Markus evangeliet: "Etter at Jesus var oppstått tidlig på den første dag i uken, viste Han seg først for Maria Magdalena, som Han hadde drevet syv demoner ut av" (Mk 16, 9). Hun fikk lære Ham å kjenne i denne nye karakter—som Den som er oppstått fra de døde, og som snart ville gå opp til Sin Fader (v. 17). Og hun fikk i oppdrag å bringe dette viktige budskap om Hans bortgang og de nye forbindelser som nå var opprettet i Guds familie.

Kristi oppstandeles store betydning

Det er viktig å betrakte disse erfaringene som apostlene hadde som historiske vitnesbyrd om oppstandelsen. Det tegner også et bilde av disiplenes åndelige vekst. Deres vekst i kjennskapet til Herren er et bilde på vår egen vekst i troen og i kunnskapen om vår Herre og Frelser Jesus Kristus (2 Pet 3,18). Det er én ting å

se Kristus som Den korsfestede og ta parti for Ham. Noe annet er det å kjenne Ham som Den oppstandne, og være seg bevisst å være forbundet med Ham i denne nye egenskap.

For å bli frelst, må jeg først feste mine øyne på den korsfestede Kristus og i tro motta Ham som døde på korset i mitt sted da Han bar dommen for mine synder. Dernest må jeg i mitt hjerte tro at Gud oppvakte Ham fra de døde (Rom 10,9). Det avgjørende er å tro på Hans sonende død, og på Hans oppstandelse fra de døde. Begge er absolutt nødvendige bestanddeler av evangeliet: Jesus vår Herre ble gitt for våre overtredelser og oppreist til vår rettferdiggjørelse (Rom 4,25). Det er derfor Paulus sier at "Kristus er den som er død, ja, mer enn det: som også er oppstått, som også er ved Guds høyre hånd" (Rom 8,34).

Hva var det nå som gjorde Kristi oppstandelse så enestående? Hva var det *fornemste* ved oppstandelsen i sammenlikning med korsets betydning? Korset var en nødvendighet for å fjerne våre synder, og for å dømme synden i kjødet. Det er faktisk en negativ virkning, selv om korset også har en positiv side: Det er det synlige bevis på Guds kjærlighet og nåde. Oppstandelsen, derimot, var klart positiv, siden noe helt nytt kom for lyset —idet Kristus la døden bak seg for evig, gikk Han inn i en ny verden. Etter at Han ved Sin død hadde løst syndens problem,

oppstod Han som den store Seierherre over Satan, synd og død. Som sådan ble Han den førstefødte av de døde, Hode for en ny skapning av hvem de troende er førstefrukten (Kol 1,18; Jak 1,18).

Siden Kristus er den førstefødte av de døde, er Hans egne knyttet til Ham som førstefrukten av en ny skapning. Vi er korsfestet med Kristus. Vi døde med Ham og ble begravet med Ham. Vi ble også oppreist med Ham til et nytt liv, og til og med satt i himmelen med Ham (Rom 6,4-6; Gal 2,20; Ef 2,4-6; Kol 2,11-12). Når vi nå er den rike frukt av Kristi verk, frukten av det ene hvetekorn som falt i jorden og døde, kan vi som nye skapninger si: "det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt" (2 Kor 5,17).

En ånd med Herren

I lys av dette kan vi med Peter og Johannes, så å si, ta vår plass ved Kristi grav, i visshet om at vi er gjort til ett med vår Herre som ble begravet der. De to disiplene gikk endog *inn* i graven, som er nøyaktig det den kristne dåp vitner om: "Vi ble altså begravet med Ham ved dåpen til døden" (Rom 6,4).

Dåpen er et begravelsesritual. Dåp i den Herre Jesu navn er å døpes til Hans død. Vi avkler oss det gamle mennesket og lar det bli værende igjen i graven. Det betyr at vi er blitt forenet med en død

og begravet Frelser. Men, det er ikke den fulle og hele sannhet om vår stilling som kristne —der er mer. På samme måten som Maria Magdalena, kan også vi lære å kjenne Herren som *Den Oppstandne*, som overvant død og grav, og som nå er vendt tilbake til Faderen. Vi er nå også forenet med Ham i Hans nye stilling på den andre siden av graven, på den andre siden av dødens elv. Vi tilhører den siste Adams familie, den oppstandne Kristus. For den oppstandne Herre kaller oss *Sine* brødre, og vi kan kalle Faderen *vår* Fader (Joh 20,17). For et formidabelt privilegie!

Nyomvendte mennesker som setter sin lit til Herren Jesus vil ikke øyeblikkelig fatte rekkeviden av dette. Vi trenger åndelig vekst for å forstå hvor nært vi er knyttet til den døde og oppstandne Herre. Beretningen om disiplene illustrerer dette. Hvor mye erfarte de i lag med den oppstandne Herre, og hvor snart vokste de i disse femti dagene mellom påsken og pinsen?

Først lærte de å kjenne Kristus som det sanne Påskelam. Deretter ble de kjent med Ham som den sanne førstefrukts Kornbånd, som skulle ofres til Gud dagen etter sabbaten. Han stod opp fra de døde på den første dag i uken, dagen da førstefrukten av høstens kornbånd ble bragt inn for Guds ansikt (se 3 Mos 23). Etter at den oppstandne Herre hadde vist seg mange ganger, ble de vitne til Hans himmelfart førti dager senere.

De visste at Han inntok Sin plass som det himmelske Menneske ved Guds høyre hånd (Apg 1). Ti dager senere, på pinsedag, lærte de Ham å kjenne som Han som døpte dem med Den Hellige Ånd, og på den måten bygde Sin menighet (Apg 2).

Når vi leser videre i Apostlenes gjerninger, blir vi bare forundret over apostlenes mektige vitnesbyrd angående den oppstandne og opphøyde Kristus. De visste at de var forent med denne himmelske Herre, og hadde akseptert de klare følgene derav. Så, på den måten var de langt kommet i kunnskapen om Hans person og om virkningen av Hans verk. Selv om de før kjente Kristus etter kjødet, så kjente de Ham nå ikke lenger så (2 Kor 5,16). Kristus var trått inn i en helt ny og himmelsk sammenheng som Han hadde lagt grunnlaget for ved Sin gjerning på korset.

Paulus gjør seg umak med å utlegge for oss disse nye og himmelske forhold. Han lærer oss mer om dette å være forenet med den oppstandne og opphøyde Herre. Alt dette begynner med at vi inntar vår plass i sann tro—slik Johannes gjorde det—ved Jesu kors og åpne grav.

Død med Ham —hvem kan det fatte?
Til Hans grav jeg fulgte med.
Han i himmelen meg satte.
Vi er ett, og Han min fred.

5. VED DEN GALILEISKE SJØ (I)

Joh 21,1-25

Jeg vil gjøre dere til menneskefiskere

De kristne er nær knyttet til deres oppstandne og herliggjorte Herre i himmelen. Som Hans etterfølgere må vi tjene Ham på jord inntil Han kommer tilbake. Han er vår Høvding, vår Opphavsmann, fårenes store Hyrde (Heb 2,10; 12,2; 13,20). Dette kommer tydelig fram i det siste kapittel i Johannes' evangelium, som igjen nevner ham som den elskede disippel. Mens Johannes 19 fører vår oppmerksomhet hen på fellesskapets enhet som etterfølgere av den *korsfestede* Kristus, og Johannes 20 på vår forening med den *begravde og oppstandne* Herre, så viser Johannes 21 oss vårt forhold til Herren *i himmelen*. Det er Han som tildeler gavene og gir oss befaling om å arbeide for Ham inntil den dag da Han kommer igjen (se Ef 4,7ff). Den fjerde og femte gangen Johannes blir nevnt som den elskede disippel (Joh 21,7.20) lærer oss noe viktig om stillingen og oppgaven vi har som disipler og etterfølgere av Herren.

Johannes 21 er tydeligvis et etterskrift. I det siste verset i kapittel 20 gis hensikten med dette evangelium: "for at dere skal tro at Jesus er Messias, Guds Sønn, og for at dere ved troen skal ha liv i Hans navn". Kapittel 21 beskriver hvordan Herren gjorde Sine disipler til menneskefiskere, da Han tok dem inn i Sin tjeneste. Han ba dem å kaste garnet på høyre side av båten, noe som resulterte i en mirakuløs fangst (v. 6). På denne måten forberedte Han dem for deres framtidige tjeneste ved å åpenbare Seg selv for dem i Sin oppstandelseskraft og Sitt absolutte herredømme over alle ting.

Peters initiativ til å dra på fiske på Tiberiasjøen (v. 3) hadde selvsagt med vanlig fiske å gjøre. Tilsynelatende hadde han glemt at Herren ventet at han skulle bli menneskefisker. Herren hadde sagt ham det noen år tidligere, da han kalte de første disiplene (Mat 4,18-22; Mk 1,16-20; Luk 5,1-11). Peter ville gå tilbake til sitt gamle yrke, men hans møte med Kristus forandret alt. Herren brukte den mirakuløse fangsten som basis for Peters gjenopprettelse blant de andre disiplene, og gjeninnsatte ham i Sin tjeneste. Han ønsket å gjenopprette ham i Hans tjeneste, og å peke på den spesielle plass Peter hadde i Hans planer og hensikter når det gjaldt jøder og hedningers frelse. Således minner det siste kapittelet av dette evangelium oss om det første kall av disiplene, og gir nytt lys over dette. Den oppstandne Herre

gjorde en ny start for Sine etterfølgere, og de lærte avgjort å kjenne Ham som deres Høvding.

Åpenbarelser av den oppstandne

I denne beretningen er det interessant hva Johannes 21,14 sier, "Dette var tredje gang Jesus åpenbarte Seg for disiplene etter at han var oppstått fra de døde". Dette taler om guddommelig fylde, en fullstendig bekreftelse av sannheten om Hans oppstandelse. Ved denne anledning ser vi en gruppe på syv disipler som Han viste Seg for levende (v. 2). Den første og den andre åpenbarelse for disiplene som hadde samlet seg, er beskrevet i det foregående kapittel. Første gang var Tomas borte, andre gang var Tomas til stede (Joh 20, 19 flg). I tillegg til disse tre tilfellene, var der flere andre hvor Herren åpenbarte Seg mellom Sin oppstandelse og Sin himmelfart (Apg 1, 3). Ved en anledning var mer enn fem hundre brødre til stede (1 Kor 15, 6).

Herren viste Seg også privat for noen av disiplene: først for Maria Magdalena (Mk 16, 9; Joh 20, 11-8), så for Marias følgesvenner, kvinnene fra Galilea og andre kvinner med dem (Mat 28, 9-10; Luk 23,55; 24, 1,10). Etterpå viste Han seg for Simon Peter (Luk 24,34; 1 Kor 15, 5), og senere den samme første Herrens dag til de to som gikk på veien til Emmaus (Luk 24, 13 flg). Han ble også sett av Jakob (1 Kor 15, 7). Så der er nok bevis for

at den oppstandne Kristus åpenbarte Seg mer enn tre ganger. Kronologisk var denne tredje åpenbarelsen for disiplene som var samlet ved Tiberias-sjøen, trolig den syvende eller den åttende åpenbarelse av Herren siden Han sto opp fra de døde (Se 1 Kor 15, 5-8).

Det er betydningsfullt at denne åpenbarelse fant sted i Galilea og ikke i Jerusalem, byen hvor Han sto opp og viste Seg for de elleve på den første dag i uken. I Galilea hadde Han levd mesteparten av sitt liv. Den delen av landet var foraktet av jødene (Joh 1, 46; 7, 52), og ble kalt 'hedningenes Galilea' av profeten Jesaja (Jes 9, 1-2). I denne regionen som var full av mørke og dødsskygge hadde verdens lys skint. Men nå, etter Hans oppstandelse og himmelfart, ville dette store lys fortsette å skinne for hedningene og sende Guds frelse ut til jordens ender (Jes 49, 6). Den oppstandne Herre ville gjøre dette fra himmelen i den Hellige Ånds kraft gjennom Sine disiplers tjeneste. Men her blir et annet bilde brukt, nemlig bildet av den store leder og Hans fiskere. Apostlene ville kaste deres garn i folkenes og nasjonenes store hav, og trekke det igjen med mange nye kristne. Galilea var også stedet hvor de fikk misjonsbefalingen, som den vanligvis blir kalt (Mat 28, 16-20; Mk 16, 14-18). Herren gikk foran dem til Galilea. Det var stedet som talte om nåde for hedningene. Disiplene skulle gå ut i all verden og forkynne evangeliet for hele skapningen.

En annen viktig lærdom denne beretningen i Joh 21 lærer oss er at vi er helt avhengige av Herrens ledelse i vårt arbeid som Hans disipler. Uten Ham kan vi ingen ting gjøre (Joh 15, 5), og alle våre anstrengelser er forgjeves. Å, for en smertefull leksjon dette kan bli! Under ledelse av Peter, fisket disiplene en hel natt uten å få noe (v. 3). Men så i morgendugget, så de en Mann på stranden som de ikke øyeblikkelig gjenkjente. Han spurte dem om de hadde noe å ete (v. 5). Noen håndskrifter bruker ordet "kjøtt" eller "mat", mens andre har "fisk". Meningen er noe som kan spises sammen med brød for å gjøre det velsmakende (se v. 9).

Kort sagt, Herren spurte dem om de hadde fått tak i noe som helst. De måtte innrømme at all deres anstrengelse hadde vært forgjeves. Fremdeles gjenkjente de ikke den Fremmede. Men Han talte med så mye autoritet, at de adlød Hans bud, og kastet garnet på høyre side av båten. En gang tidligere hadde de kastet ut garna på Herrens ord (Luk 5,6-7). Utbyttet ble igjen mirakuløst: de kunne ikke lenger dra garna om bord på grunn av det store antall fisk (v. 6).

Det er Herren

Oppklaringen kom rett etter, for Johannes som kjente Herren så godt, fordi han hadde vært så tett

nær til Ham, skjønte nå umiddelbart at dette måtte være Herren. Han sa til Peter: "Det er Herren!" Nok en gang viser Peter sin impulsive karakter ved å hoppe over bord for å nå Herren så fort som mulig (v. 7). Han hadde åpenbart det samme ønske tidligere, da Herren gikk på sjøen (Mat 14,28). Men de andre disiplene kom, dragende med garnet fullt med fisk på slep, i den lille båten (v. 8). I motsetning til det som hendte i Luk 5, sank ikke båten, og garna revnet ikke. Det var Peter som dro i land garnet fullt av store fisk, hundre og femtitre (v. 11). Da de første disipele ble kalt, var han i ferd med å sette garnet i sjøen (Mat 4,18).

Denne mirakuløse fiskefangst gir oss et bilde av arbeidet disiplene skulle utføre i avhengighet av Herren. De skulle kaste ut evangeliets garn for å samle Guds utvalgte. Og Herren kjenner nøyaktig hvor mange som tilhører Ham. I motsetning til lignelsen om noten i Matteus 13, hvor vi finner både god og dårlig fisk, har vi her bare *god* fisk, et garn fullt av store fisker, ett hundre og femtitre i tallet.

Som det blir slått fast i Apostlenes gjerninger, hadde Peter en ansvarsfull posisjon i oppgaven med å fiske mennesker. Han kastet så å si evangeliets garn i folkehavet. Da han dro det opp igjen, var det fullt av omvendte, både samaritanere og hedninger (Apg 8,10 og 11).

Akkurat som i Apg 3 og 4, hvor det dreide seg om virket blant det jødiske folk, arbeidet Peter og Johannes sammen i Apg 8. De hadde vært arbeidskamerater i deres tidligere yrke som fiskere (Luk 5,10). I deres nye engasjement fulgte de også Herren i et nært forhold til hverandre, selv om det var med forskjellige oppgaver. Herren henviser til det etter Peters gjenopprettelse. Hver av dem måtte personlig følge Herren hvor som helst Han ville lede dem, og Johannes' tjeneste skulle strekke seg helt til endetiden. Visst er det ikke lett å tjene Herren ved å være en menneskefisker. Vi skjønner at Herren har til hensikt å utdanne Sine disipler til det. Om vi legger merke til Hans bud, vil resultatet bli bemerkelsesverdig. Men tjeneste i egenvilje ender dårlig (v. 5).

Kanskje er denne mirakuløse fiskefangst også en hentydning til den enorme mottakelse forkynnelsen av rikets evangelium skal få blant nasjonene i framtiden. Ved det vil veldige skarer av hedningene bli frelst (se Åp 7). Denne skare av hedninger vil komme ut av den store trengsel og gå inn i tusenårsrikets velsignelser. Dette kommer til å skje etter bortrykkelsen av menigheten, som tror enda de ikke ser. Og etter at levningen av Israel er omvendt, skal de med bitter gråt skue opp til Ham som de har gjennomstunget (Sak 12,10). I Joh 20 ser vi menigheten forbilledlig i samlingen av disiplene, og levningen av troende israelitter i Tomas da han så Frelserens gjennomstungne hender og side.

6. VED DEN GALILEISKE SJØ (2)

Joh 21,1-25

Elsker du Meg?

Guddommelig kjærlighet må være motivet for vår tjeneste som menneskefiskere. Etter sin fornektelse måtte Peter bli brakt tilbake til denne høyst viktige kilde for all tjeneste. Fiskefangsten ble etterfulgt av et måltid sammen med Herren og den offisielle gjenopprettelse av Peter. Herren hadde selv allerede forberedt alt for måltidet. Da disiplene kom i land så de allerede at det glødende trekullet var på plass med fisk over, og brød (v. 9). Som vert inviterer Kristus Sine disipler til å ete sammen med Seg: «Kom hit og hold måltid!» (v. 12). Det hadde Han så ofte gjort i løpet av Sitt opphold her på jord. De var med Ham, før Han sendte dem ut for å forkynne (Mk 3, 14). De gledet seg i Hans nærhet, og åt sammen med Ham. Dette samfunn ble tatt opp igjen ved Tiberias-sjøen, før de skulle gå ut som Hans vitner i hele verden. På dette tidspunkt var alle overbevist om at det var Herren.

Skulle det ikke være noe for oss å lære av dette under vår vandring med Ham? Som Hans tjenere må vi være aktive. Men, å komme og “få mat” sammen med Ham—å ha samfunn med Ham, er også viktig. Vi trenger å styrke og vederkvege oss med alt hva Han har gjort i stand for oss. “Kom, for nå er alt gjort ferdig” (Luk 14, 17). I Hans nærhet og saliggjørende samfunn, vil vi alltid bli overveldet av Hans storhet og herlighet.

Kullilden måtte vel ha minnet Peter om ilden i yppersteprestens forgård. Mens han varmet seg der, hadde han alvorlig fornektet Herren (Joh 18,18.25). At Herren stilte Ham *tre ganger* det samme spørsmål, må ha vært en pinlig påminnelse om hans *trefoldige* fornektelse. Det vises tydelig av karakteren i spørsmålene. Da Herren på forhånd hadde sagt at alle disiplene skulle ta anstøt av Ham, hadde Peter briljert med at han skulle forbli trofast med Ham til døden. “Selv om jeg skulle dø sammen med Deg, skal jeg slett ikke fornekte Deg!” (Mat 26, 35). “Selv om alle de andre kommer til å ta anstøt, vil likevel ikke jeg gjøre det” (Mk 14, 29). Men han kunne ikke følge Herren da (Joh 13, 36-38). Som det viste seg, var ikke Peter mer trofast enn de andre. De forlot Ham alle og flydde, og Peter fornektet Ham tre ganger. “Hovmod kommer før ødeleggelse, og en hovmodig ånd før fall” (Ordsp 16, 18).

Derfor spurte Herren ham dette ransakende

spørsmål: "Simon Johannes' sønn, elsker du Meg mer enn disse?" (v. 15) Peter kunne ikke annet enn innrømme sin svakhet og svarer forsagt: "Ja, Herre Du vet at jeg har Deg kjær". Og han benytter et annet ord for "elske" enn det Herren hadde brukt, som hadde referert til guddommelig kjærlighet. Han måtte innrømme at hans kjærlighet til Mesteren ikke var større enn den var hos de andre. Likevel hadde han virkelig Herren kjær, og var i sannhet hengitt til Ham. Men Herren gjentok Sitt spørsmål på en litt annerledes måte, og Peter svarte det samme (v. 16). Så sier Han til ham for tredje gang, idet han låntar ordet for "elske" som Peter to ganger hadde brukt: "Har du Meg kjær?" Nå ble Peter så bedrøvet at han utøste hele sitt hjerte og sa det som det var: "Herre, Du kjenner meg tvers igjennom. Du ser like inn til hjerteroten, og Du vet at jeg virkelig har Deg kjær". Men han måtte innrømme at bare Herrens allvitenhet kunne fatte det: "Herre, Du vet alt, Du vet at jeg har Deg kjær" (v. 17).

Denne bekjennelse var tilstrekkelig til Peters gjenopprettelse. Og for at de andre disiplene skulle forstå at Herren igjen ønsket å bruke ham, gav Han ham en bestemt oppgave etter hvert svar. Peter skulle vokte (eller "fø") lammene i Kristi hjord (v. 15). Videre skulle han både vokte og fø fårene i hjorden (v. 16-17). Merk at lammene kommer først. Hva lammene først og fremst trenger er mat, mens fårene også trenger å bli ført

(tilbake) på rett sti. Dette finner vi også i hyrdesalmen: «Han fornyer min sjel. Han leder meg på rettferdighets stier for Sitt navns skyld» (Sal 23, 3).

I den mirakuløse fiskefangsten ser vi Peters oppgave blant *nasjonene* forbilledlig. Men i disse versene fra 15 til 17 har vi omsorgen for *den jødiske hjord* (se Joh 10,3-4; Gal 2,7-9; 1 og 2 Pet). Kjærlighet til den Herre Jesus skulle bli motivet for slik tjeneste, som det er for all tjeneste. "Tjen hverandre ved kjærligheten!" (Gal 5, 13; 1 Kor 13). Elsker vi virkelig Herren? Nåvel, da vil Han at vi skal ha omsorg for Hans får, å fø lammene og å vokte og fø sauene.

Peter og Johannes, og deres tjeneste

Så ble Peter underrettet om den pris han ville måtte betale for å være en disippel av den korsfestede. Nå kunne han gå med Ham i fengsel og i døden (Luk 22, 23; Apg 12, 3 flg; 2 Pet 1, 14). Dette hadde vært hans sterke ønske på den øvre sal, men han kunne ikke følge Ham da (Joh 13,36-38). I denne "skole"—på en sti med lidelser—skulle han bli mer og mer lik Kristus, for han skulle ære Gud ved sin død (v. 18-19).

Så blir vår oppmerksomhet igjen ført til Johannes, den elskede disippel. Herren bød Peter: "Følg Meg!" akkurat som Han tidligere hadde kalt

ham til å følge seg (Mat 4,19). Men, Peter snudde seg og så på Johannes (v. 20). Og da han så at den elskede disippel også fulgte Herren, ble han engstelig med hensyn til hva som ville skje med ham. Hva med denne mann (v. 21)? Skulle han også dø martyrdøden? Jesu svar til det var: "Om Jeg vil at han skal leve til Jeg kommer, hva angår det deg? Følg du meg" (v. 22). Det å være en disippel er først og fremst en personlig sak. Johannes fulgte Herren av egen interesse, han behøvde ingen spesiell anmodning om å gjøre det. I denne beretning minner nedskriveren av evangeliet oss om hva som hadde hendt på den øvre sal (v. 20). Fordi den elskede disippel hadde innehatt en tillitsfull plass hos Herren, hadde han ingen problemer med å forstå Herrens vilje, og å følge Ham var en selvfølge for ham.

Av dette skriftavsnitt går det klart fram at det å være en disippel er en *personlig* sak. Selv om vi alle har en felles Mester, må hver og en personlig følge Ham. Vår interesse i hverandre kan lett senke oss ned i aktivitetslag. Derfor formaner Herren uavhengig hver enkelt av oss: "Følg du Meg!" Hver disippel har sin spesielle plass og sin spesielle oppgave. Herren er den eneste som avgjør hva som skal skje med andre, og den vei Han fører oss er en god vei. Det betyr ikke at vi skal være uavhengige av hverandre. Det vises av eksempelet til Johannes og Peter, som gjentatte ganger arbeidet sammen i Mesterens tjeneste

(Apg 3,1; 4,13; 8,14). Likevel hadde hver av disse to apostler sin egen plass og tjeneste. Det er klart fra de inspirerte Skriftene de skrev til menighetene.

Vi har allerede sett at apostelen Peter var blitt betrodd å vokte hjorden som Kristus ville føre ut fra den jødiske fårekveen. Dessuten var der andre får som skulle bli lagt til, som ikke var av denne kveen (Joh 10,16)—troende av hedninger. Som vi kan skjønne av Apostlenes gjerninger, skulle Peter åpne troens dør for dem (Apg 10 og 11). Han skulle kaste evangeliets garn ut i “folkehavet”, og trekke det i land fullt av god fisk.

Men, apostelen Johannes fikk en helt annen og mindre iøynefallende oppgave. Hans tjeneste var mer rettet mot selve Herrens person. Plassen i Hans umiddelbare nærhet var allerede et vitnesbyrd om det. Johannes skriver om å kjenne Guds Sønn som ble sant menneske, det evige livs ord som var hos Faderen og ble åpenbaret for oss (for det evige Ordet ble kjød og tok bolig iblant oss). Denne kunnskap om Kristus er livgivende og resulterer i et livsfellesskap (Joh 17,3; 1 Joh 1,1-4). Sannheten om Jesus Kristus kommet i kjød er den faste grunnvoll som vil bestå (1 Joh 4, 1-6). Den består til tross for forfallet i menigheten og dens svikt når det gjelder å leve opp til sitt himmelske kall.

Mens Peters tjeneste var knyttet til den *første periode*, var tjenesten til Paulus knyttet til blomstringstiden for menigheten, og Johannes' tjeneste knyttet til endetiden. Til den hentyder Herrens noe gåtefulle ord: "Om Jeg vil at han skal leve til Jeg kommer". Johannes' virke skulle omfatte hele tiden fram til Kristi annet komme. Bare tenk på Åpenbaringen, boken som gir innsikt i endetiden, det som vil finne sted etter menighetens tidshusholdning (Åp 1, 19). Tenk også på Johannes' evangelium og hans brev, da de omtaler det som forblir. De inneholder sannheter som ikke lar seg forstyrre av menneskelige nederlag. For de taler om det evige liv, som ble åpenbart her på jord, og som nå er vår uangripelige del i Sønnen.

Da Herren kalte Sine første disipler, var Peter i ferd med å kaste et garn ut i sjøen, mens Johannes var opptatt med å bøte garn (Mat 4,18-22; Mk 1,16-20). De ulike aktivitetene er typiske for de bestemte tjenestene til disse to apostlene. Peter er den som kaster ut garnet: han startet arbeidet med å samle menigheten. Men, Johannes var den som bøtte garna: hans tjeneste førte fram sannheten som var nødvendig for å fortsette arbeidet når vonde krefter truet, og når forfallet var kommet inn i menigheten. Dette ser vi i kampen mot de falske lærere som var i ferd med å få bukt med sannheten om Kristi person. Han skriver om de mange antikrister som forneker Kristus kommet i kjød (1 Joh 2,18; 4,1-3).

Til Han Kommer

Endelig lærer Johannes' eksempel oss, at vi som disipler skal se fram til Herrens komme. Én tjener må, som Peter, gi sitt liv på grunn av sitt vitnesbyrd. En annen får om mulig, som Johannes, bli her inntil Herren kommer. Vi kjenner ikke hvilken vei Herren har stukket ut for oss. Alt avhenger av hva Han vil: "Om Jeg vil at han skal leve til Jeg kommer..." (v. 22). Hver og en av oss må personlig følge Herren og tjene Ham mens vi venter på Hans nær forestående komme. Vi skal leve som tjenere som venter. Dette er også vist oss i liknelsen om de ti pund: "Driv handel med dem til jeg kommer igjen" (Luk 19,13).

Kanskje vil Herren la oss være her inntil Han kommer. Da skal vi som lever og blir tilbake bli forvandlet, og rykket opp sammen med de døde som er oppstått, for å møte Herren i luften (1 Kor 15,51-52; 1 Ts 4,15-18). Johannes representerer den første gruppe, personene som vil bli tilbake inntil Kristi komme. Peter representerer den andre gruppe, de som har dødd, men, som vil bli oppreist når de hører Herrens røst.

De siste vers av Johannes 21 slår fast at den elskede disippel er forfatteren til evangeliet. "Det er den disippel som vitner om dette og har skrevet dette. Og vi vet at hans vitnesbyrd er sant" (v. 24). Hvor takknemlige vi kan være for det glade

budskap han har skrevet så vi kan tro “at Jesus er Kristus, Guds Sønn, og for at dere ved tro skal ha liv i Hans navn” (Joh 20, 30-31). Måtte eksemplet i Johannes den elskede disippel stimulere oss til bedre å etterfølge Kristus. Måtte vi, som han, lære å pleie samfunn med vår Herre der oppe, så vi kan ta parti med Den korsfestede, så vi på jord kan leve ved Hans oppstandelses kraft, og vente på Hans gjenkomst mens vi virker for Ham!

Bøker på norsk

Kristus fremstilt i ofrene
av R. F. Kingscote (stivbind)

Helbredelse, Tungetale, Tegn og Under
i Skriftens Lys
av H. L. Heijkoop (pocketutgave)

Til Kristus
av H. L. Heijkoop (pocketutgave)

Brev til unge kristne
av E. Dennett (stivbind)

Veiledning i forfallstider
av Hamilton Smith (pocketutgave)

Tabernaklet — Guds Bolig
av Jan Rouw

Skriv etter bokliste!
KRISTEN LITTERATUR
4270 Åkrehamn, Norge